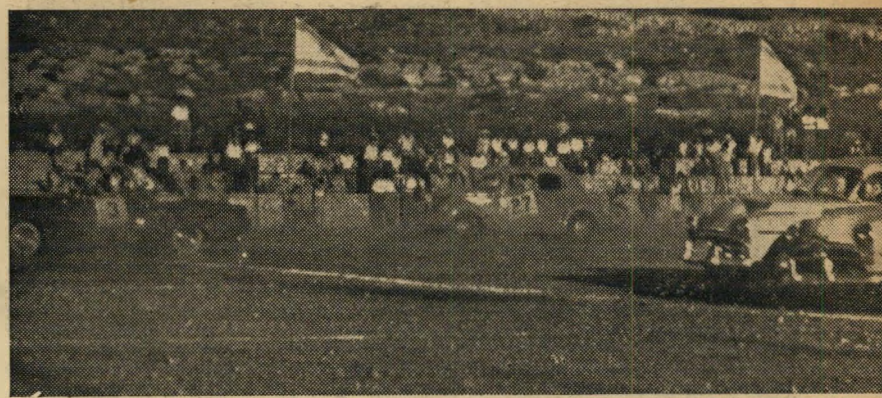

למי צלצל הפעמון? ארתור פיו (למעלה), איש השגרירות הבריטית, הגיע ראשון לגמר, דנדן בפעמון ושחח על שאין צריך לחזור ב"רוורס", כפי שעשו המכוניות.

החאנה

ההודי האלופים הבריטיים את השם "גיימנסיום", שהוא אולם לספורט. זכיר אחר גלגולים זכה לפירושו הסופי: תחרות-מכוניות היתולית.

החלו כואבים והעיניים יקדו מחום ואבק. אכן, העונג של ממש. בזו אחר זו דהרו המכוניות מקור-הזינוק, כשכל אחת מפגינה את יכולתה, וחוזרת, לאחר-מכן, אל קור-הזינוק. אחת שבה כשהיא מרעימה בצופרה בתרועת נצחון. שוטר תנו"ע פונה בקריאה מחוייבת: "אסור לצפור בשטח בנוי!" התשובה לקריאתו ניתנה בתזמורת קפופנית של צופרי כל המכוניות. השוטר מדרבן את סוסו, שולח חיוך ומתרחק בנפנוף-יד.

תחרות האופנועים היתה קשה יותר. רק מעטים מהם זכו, לכן, להגיע לקור-הגמר. לאחר שארתור פיו, איש השגרירות הבריטית, חצה ראשון את קו הגמר בבי. אס. איי. האדום שלי, אמר אחד העתונאים שעל ה"יציע": "וכי מי יכול לזכות בנצחון כזה אם לא בריטי? מי ישווה להם בהתנהלות של דרכי עקיפין בינות למכשולים?" ענה לעומתו שני: "אל דאגה, יש להם מתחרים — תלמידיהם — האמריקאים, כמו-כן. אולם האמריקאים לא נראו בתחרות זו. כספר המכוניות נושאות השלטים הדיפלומאטיים טיים היה השנה קטן מזה של השנה שעבר, רה, אך לעומתם גדל בהרבה מספר המכוניות עם שלטי תיירים שהובילו פרצופים מוכרים — פרצופים ישראליים.

זמן (למעלה, תרגול על כתפה) ולוטי קאסס, לבושות ניקה שלהם, נתנו טרמפ לכתב העולם הזה (למטה). שנתלה מאחורי המכונית, לא הפחיד את הכתב.

הרפתקות ג'ינבייב

לא הגיל העיקר. אולגה גאה על מכוניתה, בת שנתון 1935. כשעברה המכונית לעיני הצופים מילאו פיותי הס צחוק למראה. "שיצחקו להם", אמרה אולגה, "עדיין אינני מוכנה לחליף את ג'ינבייב שלי בשברולט 1956 (למטה). ואומנם, עם סיום התחרות, זכתה ג'ינבייב בפרס הראשון ליופי בין המכוניות הישנות האחרות.

אחד מסימני-ההיכר של ה"גיימנסיום" הינו כשהנפגע מבצע משחקי-הדר בתנאי מדבר, כמו משחק הכסאות המוסיקאליים. במרכז העיגול הגדול ניצבה שורת כסאות מתקפלים. המכוניות עברו, לקול צליל מוסיקה, במסלול שבפאת העיגול. ברגע שחדלה המוסיקה עצרו המכוניות והתחזרו שבתוכן מיהרו בריצה אל שורת הכסאות שבמרכז על מנת לזכות באחד מהם, ממש כמו בכנסת!

האמינו או לא, יש גפ גיימנסיום מקצור עיים: תריסר חמורים קיבלו שלוש לירות כל אחד עבור התחרויות. הם היו מוכנים לקחת חלק, על אף תנאי שכר-החוק. בבילויים האריסטוקראטי של בעלי-המכוניות. הם לא היו רגילים בבילוי מעין זה. בדרך כלל מוציאים הם את לחמם בנושאת משאות כבי"דים יותר. איתה שעה וודאי חשבו החמורים: "בשביל משחקים כאלה הם עוד משל-מים כסף, החמורים האלה."

אותו ערב ניצבו ג'ינבייב ועשרים ושלש חברותיה החדשות בפתח מלון הני-שיא בירושלים. צלילי מוסיקה בקעו מתוך המלון: הגיימנסיום המשיכו לבלות במסיבה שערך לכבודם מועדון בעלי מכוניות. האם ניכנס פנימה? — לא, זה כבר סיפור אחר.